

falánkság büntetése

Azt mesélik, hogy az azték birodalom uralkodója egyszer óriási lakomát rendezett a hatalmas

isten, Kecalkoatl tiszteletére, amelyre meghívta az egész királyság kiválóságait, papjait és harcosait. A szolgák egész hada serényen hordta a királyi palota elé terített gyékényre a finomabbnál finomabb falatokat, pecsenyét és gyümölcsöket. Az auramadár meg egyre csak ott körözött a palotaudvar fölött, s a sok ínycség láttán bizony összefutott a nyál a szájában és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megkóstolja az étkeket. Izgatottan hívta néhány társát és a madárcsapat lecsapásra készen várakozott egy közeli fán. Amikor aztán a szolgák éppen visszatértek a konyhába, a madarak villámgyorsan ellepték az ünnepi tálakat, és tépték, marcangolták a rajtuk felhalmozott ételeket. Hihetetlen pusztítást végeztek egy szempillantás alatt. Lakmározásuk közepette, udvaroncai kíséretében kitoppant a király, s nem hitt a szemének a szörnyűkár láttán. Hívta is rögtön legjobb harcosait, hogy nyilazzák le a falánk madarakat. De mire nekikészülődtek és megfeszítették íjakat, az aurák már a magasban szeltek a levegőt. A nyilak már nem tettek kárt bennük. A felbőszült uralkodó azonban nem hagyta annyiban a dolgot, hívta legbölcsebb papjait és megparancsolta nekik, hogy méltó büntetést eszeljenek ki az auramadarak számára. A tudós papok visszavonultak Kecalkoatl templomába s három nap, három éjjel tanakodtak, mire végre döntést hoztak. Az udvaron összegyűjtötték az auramadarak kihullott tollait, elégették, s az így nyert fekete port vízbe szórták, majd csendben várták, hogy újra megjelenjenek az égen a bűnösök. Nem kellett sokáig várniuk, mert hamarosan feltűnt előbb egy, aztán még egy, majd egy egész csapat auramadár. Talán megint megéheztek, s a könnyű és gazdag préda reményében ott gyülekeztek a palota fölött és egyre mélyebbre merészkedtek. Több se kellett a papoknak, merítették a fekete vízből és lelocsolták vele a szemtelen állatokat. Menekültek azok ész nélkül, mind feljebb és feljebb emelkedtek, nagy sietségükben nem vették észre, hogy egész a nap közelébe értek. Már csak akkor eszméltek föl, amikor az izzó égitestforró sugarai leperzselték a fejükről a tollat. Ott maradtak hát kopaszon, azóta sem nőtt ki a tolluk. De ez mind semmi, egész tollazatuk elvesztette szép színét, s attól fogva csapzott fekete tollak borítják a testüket. S hogy teljes legyen a büntetésük, az istenek úgy rendelkeztek, hogy ezután a szemétkben kutassanak, táplálék után s ne egyenek mást, mint döghúst és egyéb maradékot. Azóta nem elég, hogy az auramadár külseje csúnya, de még bűzt is áraszt. S a fák is, ahol éjjelente megpihennek, egyhamar elpusztulnak. Súlyos árat fizetett hírt az auramadár

a falánkságáért!